

Douglas Preston en Lincoln Child

Bloedeloos

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Woensdag 24 november 1971

Flo Schaffner was allesbehalve blij met het nieuwe uniform dat de stewardessen van Northwest Orient Airlines sinds kort aan moesten. Het ergste was wel die idiote pet met een klep en oorflappen: ze leek Donald Duck wel. Toch stond ze met een stralende glimlach bij de deuropening van Vlucht 305, Portland naar Seattle, om passagiers bij het instappen te begroeten en hun tickets te controleren. Ze vond het niet erg dat er maar zo weinig passagiers aan boord kwamen, al had ze verwacht dat de vlucht vol zou zitten: het was de dag voor Thanksgiving. Vandaag was echter maar een derde van de stoelen bezet, en uit ervaring wist ze dat het daarmee een relaxte vlucht zou worden.

Terwijl de passagiers zich op hun plekken installeerden, liepen zij en haar collega, Tina Mucklow, ieder vanaf een zijde van de cabine door het gangpad om te vragen wat de mensen wilden drinken. Schaffner begon achterin. Een van haar eerste klanten zat op 18C van de Boeing 727: een beleefde man van middelbare leeftijd met een vriendelijke stem. Hij droeg een grijs pak met een wit overhemd en een zwarte das, en daaroverheen een regenjas. Ze wist hoe hij heette: een van haar taken bij de controle van de tickets was te proberen de namen van alle passagiers te onthouden, evenals hun stoelnummers. Meestal was dat ondoenlijk, maar met zo'n lege vlucht was het haar vandaag gelukt.

'Kan ik u iets te drinken brengen, meneer Cooper?'

Beleefd vroeg hij om een bourbon met 7-Up. Toen ze de bestelling kwam brengen, gaf hij haar een briefje van twintig dollar.

'Hebt u het niet kleiner?'

'Nope.'

Ze vertelde dat hij even zou moeten wachten op zijn wisselgeld.

De piloot, William Scott, door iedereen Scotty genoemd, kondigde via de intercom aan dat de stewardessen de deuren moesten vergrendelen en

gaan zitten: het toestel ging opstijgen. Schaffner bracht de trap omhoog en nam plaats op de klapstoel naast de deur, niet ver van de passagier op 18C. Om tien voor drie in de middag, precies op tijd, vertrokken ze voor de vlucht van een halfuur naar Seattle.

Toen het toestel op hoogte was en de riemen los mochten, wenkte de passagier op 18C haar. Ze liep naar hem toe in de veronderstelling dat hij nog iets te drinken wilde, maar in plaats daarvan gaf hij haar een enveloppe aan. Dat overkwam Schaffner wel vaker: een eenzame reiziger die haar een briefje schreef om haar te vragen iets met hem te gaan drinken, of misschien eten, of nog meer. Ze was er allang achter dat ze dit soort pogingen het best kon afhandelen door er niet op in te gaan. Ze bedankte de passagier vriendelijk en stak het briefje ongelezen in haar zak.

De man boog zich met een warme glimlach naar haar toe en fluisterde: ‘U kunt het maar beter even lezen. Ik heb een bom bij me.’

Even dacht Schaffner dat ze hem verkeerd verstaan had. Ze haalde de enveloppe uit haar zak en vouwde het briefje open. In keurige blokletters, met viltstift geschreven, stond daar inderdaad dat hij een bom bij zich had en dat het allemaal goed kwam mits iedereen deed wat hij wilde.

‘Kom even naast me zitten,’ zei hij, terwijl hij het briefje weer uit haar handen nam en in de zak van zijn overhemd borg. Ze deed wat haar gezegd was en hij klikte de sloten van zijn aktetas open en opende hem op een kier. In de tas zag ze een bundel rode cilinders met draden eraan naast een enorme batterij.

Hij klapte de aktetas weer dicht en zette een zonnebril op. ‘Noteer.’

Ze pakte haar pen en noteerde een reeks instructies.

‘Geef dat door aan de cockpit,’ zei hij.

Schaffner stond op, liep het gangpad door en ging de cockpit in. Ze sloot de deur en vertelde de piloot dat het vliegtuig gekaapt was door een man met een bom. Daarna las ze van de enveloppe de lijst met eisen voor die ze daarop had neergeschreven.

‘Heeft hij echt een bom?’ wilde Scotty weten.

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Ik heb hem gezien. Hij zag er echt uit.’

‘Nee, hè.’ Scotty belde het hoofdkantoor van Northwest Orient in Minnesota. Zijn woorden verschenen op een scherm voor hen:

PASSAGIER MELDT DAT WE GEKAAPT ZIJN. NU ONDERWEG NAAR SEATTLE. DE STEW HEEFT BRIEFJE VAN HEM. HIJ WIL \$200.000 IN EEN RUGZAK, OM 17.00 UUR. WIL TWEE RUG- EN TWEE ZITPARACHUTES. GELD IN COURANTE AMERIKAANSE COUPURES ZONDER VERDERE SPECS. HEEFT BOM IN AKTETAS EN GEBRUIKT DIE BIJ TEKEN VAN SABOTAGE.

De kaper had ook gevraagd om een brandstofwagen op de landingsbaan van luchthaven Sea-Tac, om te kunnen bijtanken voor een nieuwe vlucht naar een later bekend te maken locatie. En hij wilde een boordwerktuigkundige aan boord hebben voor het volgende deel van de reis.

Hij zei niet waarom.

In de cockpit van vlucht 305 bespraken Scotty en copiloot Bill Rataczak hun aanpak van de situatie. Tot nu toe hadden de passagiers geen idee dat het vliegtuig gekaapt was – en dat wilde Scotty zo houden.

Na het telefoontje met Minnesota had Northwest Orient contact opgenomen met Don Nyrop, de directeur van de luchtvaartmaatschappij, en met de FBI. De FBI wilde het toestel bestormen, maar Nyrop liet weten dat hij liever op de eisen van de kaper wilde ingaan: de maatschappij had een verzekering en zou het losgeld betalen. Met enige tegenzin stemde de FBI daar uiteindelijk mee in. Maar het zou even duren voordat aan de eisen kon worden voldaan.

In de tussentijd had de 727 de luchthaven Tacoma bereikt en was aan het cirkelen. De FBI en de maatschappij waren druk bezig het losgeld en de parachutes bij elkaar te krijgen.

Scotty pakte de intercom en vertelde de passagiers dat het vliegtuig een klein technisch mankement vertoonde, dat er geen reden tot bezorgdheid was en dat ze over een uurtje zouden landen. Intussen had de kaper, Dan Cooper, achter in het vliegtuig staan kettingroken. Hij hield Schaffner het pakje voor, en ze nam een sigaret om haar zenuwen onder bedwang te krijgen, hoewel ze al een tijd niet meer rookte.

Buiten kwam onweer opzetten. Even later begon het te regenen.

De luchtvaartmaatschappij nam contact op met de Seattle National Bank, waarmee ze regelmatig zaken deden. De bank voldeed met alle plezier aan het verzoek. Ze hadden zelfs een stapel geld klaarliggen voor exact dit soort doeleinden: een berg briefjes van twintig dollar die op microfilm waren gefotografeerd, alle serienummers genoteerd, voor het geval de bank beroofd of overvallen zou worden. Tienduizend biljetten van twintig dollar, gebundeld in stapeltjes van vijftig stuks, waren in een zak met een trekbandsluiting gestopt en aan de FBI overhandigd. Al met al nog geen tien kilo.

De parachutes hadden ze bemachtigd bij een paracentrum ten oos-

ten van de luchthaven: twee zit- of noodparachutes, en twee hoofd- of rugparachutes. In overeenstemming met Coopers instructies waren het burgerchutes, geen militaire. Ook die had de FBI nu in bezit.

Het vliegtuig cirkelde nog steeds boven Tacoma. Tina, de tweede stewardess, liep door het gangpad om de passagiers gerust te stellen. Dan Cooper vertelde Schaffner hoe het verder zou gaan.

‘Na de landing,’ zei hij. ‘Ga jij van boord om het geld op te halen. Daarmee kom je dan terug.’

‘En als het nou te zwaar is?’

‘Dat is het niet. Dat lukt jou best. Daarna,’ vervolgde hij, ‘haal je de parachutes op. Ook die breng je aan boord.’ Hij haalde een potje met benzodrinepillen uit zijn zak. ‘Breng die naar de cockpit voor het geval de bemanning slaperig wordt tijdens de vervolgvlucht.’

Ze vroeg of hij met het gekaapte vliegtuig naar Cuba wilde; dat was op dat moment de meest gebruikelijke bestemming voor vliegtuigkapingen.

‘Nee,’ zei hij. ‘Niet naar Cuba. Ergens waar je het prettig zult vinden.’

Ze vroeg hem waarom hij het vliegtuig had gekaapt. Had hij soms iets tegen Northwest?

‘Niet tegen de maatschappij als zodanig, mevrouw,’ antwoordde hij. ‘Gewoon in het algemeen.’

Aan de grond was de luchthaven gesloten en waren alle uitgaande vluchten geannuleerd. Binnenkomende vluchten waren ofwel omgeleid ofwel in een wachtpatroon gezet. Even na vijven nam de toren contact op met het vliegtuig om te melden dat het geld en de parachutes ter plekke waren, volgens instructie in een auto aan het eind van de landingsbaan.

De piloten zetten de landing in en taxieden daarna, op last van de kaper, naar een afgelegen stuk van de baan. Het was intussen donker geworden en het regende nog steeds. Af en toe flitste de bliksem. De baan was verlicht met rijen schijnwerpers.

Het vliegtuig kwam tot stilstand. ‘Ga het geld halen,’ zei Cooper tegen Schaffner.

Ze liep over het middenpad naar de uitgang en ging de trap af, waarna ze ietwat wankelend op haar hoge hakken naar de gereedstaande auto wandelde. Een FBI-agent haalde het geld uit de kofferbak en gaf haar de tas aan. Schaffner liep terug naar het vliegtuig, de trap op en naar de achterzijde van de cabine, waar ze de tas aan Cooper gaf. Die opende hem,

greep een paar bundeltjes en haalde die eruit.

‘Voor jou,’ zei hij.

Schaffner reageerde verbaasd: ‘Sorry, meneer. We mogen geen fooien aannemen. Dat is tegen het beleid van Northwest Orient.’

Hij leek heel even te glimlachen. ‘Oké. Ga dan de parachutes maar halen.’

Nogmaals liep Schaffner de trap af en in nog twee excursies bracht ze Cooper de vier parachutes.

Hij boog zich naar haar over. ‘Nu komt het belangrijkste, Flo. Let goed op. Het is zover: de kapitein moet de passagiers vertellen dat het vliegtuig gekaapt is. De kaper heeft een bom. Hij moet iedereen van boord sturen. Linea recta naar buiten – de bagagevakken blijven dicht, niemand haalt de handbagage of wat ze verder maar aan boord hebben gebracht tevoorschijn. Als die instructies niet letterlijk opgevolgd worden, of als iemand de held wil uithangen en mij aanvliegen, dan breng ik de bom tot ontploffing. Vertel dat alsjeblieft aan de gezagvoerder. Alleen de piloot, de copiloot en jij blijven aan boord.’

‘Goed, meneer Cooper.’ Schaffner stond op, liep naar de cockpit en bracht het bevel over. Even later klonk de stem van de piloot.

‘Mensen, luister goed en blijf vooral kalm,’ zei Scotty’s neutrale stem via de intercom. ‘Er is een kaper aan boord, met een bom.’

Er volgde een reeks uitroepen, er werd naar adem gehapt, hier en daar klonk een gil.

‘Geen paniek. Alle passagiers moeten onmiddellijk van boord. Laat de bagagevakken dicht en neem uw handbagage níét mee. U verlaat het toestel met lege handen.’

Meer kreten en gemurmureer.

‘U begint nú te lopen. Let wel: lópen, niet rennen.’

De passagiers kwamen en masse overeind en er steeg een kakofonie op van verwarde stemmen, kreten. Men dromde naar de voorste trap. Een aantal mensen staken hun handen uit naar de bagagevakken en één passagier zag kans het zijne open te krijgen.

Toen Cooper dat zag, stond hij op met zijn aktetas in de handen en zwaaide daarmee als met een wapen door de lucht. ‘Jij daar!’ brulde hij plotseling woedend, en hij gebaarde naar de overtreder. ‘Weg daar! Ik heb een bom! En die breng ik tot ontploffing als je niet gehoorzaamt!’

De passagier, een man op leeftijd, deinsde met een hevig geschrokken gezicht achteruit te midden van de kreten en verwijten van zijn reisgenoten. Iemand gaf hem een zet in de rug; hij liet zijn bagage voor wat het was en werd meegevoerd in de stroom mensen die haastig naar buiten krabbelden. Enkele minuten later was de cabine verlaten, afgezien van Schaffner en Tina.

‘Jij ook van boord,’ zei Cooper tegen Tina. ‘En zeg dat die boordwerktuigkundige hier komt.’ Daarna greep hij de microfoon die in de cabine hing. ‘Hoelang gaat dat nog duren, dat tanken?’ schreeuwde hij.

‘Bijna klaar,’ antwoordde de copiloot.

De boordwerktuigkundige van Northwest liep de trap op en bleef in het keukentje staan wachten op orders.

Cooper richtte zich tot Schaffner. ‘Alle gordijnen omlaag. Aan beide zijden.’

Schaffner was nu werkelijk bang. De kalme, beleefde versie van Cooper was nergens meer te bekennen en had plaatsgemaakt voor een hypernerveuze, boze man. ‘Oké.’

Terwijl Schaffner rondliep om de gordijnen omlaag te trekken, sprak Cooper de boordwerktuigkundige aan. ‘Jij daar. Opletten. Zodra we volgetankt zijn, moet je koers zetten naar Mexico City. Blijf onder de tienduizend voet – niet hoger. Flaps op vijftien, landingsgestel uit en geen druk in de cabine. Vlieg zo langzaam als je kunt met die configuratie; ik neem aan niet meer dan honderd knopen.’ Hij zweeg even en zei toen: ‘Ik wil met neergelaten achtertrap opstijgen. Kan dat?’

‘Alles wat u zegt is mogelijk,’ antwoordde de technicus, ‘maar opstijgen met de trap uit is wel erg gevaarlijk. Dat kunnen we beter niet proberen. En met de configuratie die u daar opgeeft, moeten we nog minstens eenmaal brandstof innemen.’

Na enig heen-en-weer waren Cooper en de boordwerktuigkundige overeengekomen dat ze een tussenstop in Reno zouden maken om bij te tanken en was de man de cockpit in verdwenen. De tankwagen was vertrokken en de straalmotoren begonnen te draaien. Het vliegtuig werd gekeerd en reed de taxibaan op.

De kaper keek naar Schaffner. ‘Laat zien hoe die trap werkt.’

Ze liet het hem zien en gaf hem een kaart met instructies.

‘Ga naar de cockpit,’ zei hij. ‘Doe onderweg het gordijn van de eerste

klas dicht. Zorg dat er niemand de cabine in komt.’

‘Goed, meneer Cooper.’

Tot haar opluchting hoefde ze niet meer naast hem te gaan zitten, maar ze was nog steeds bang na die abrupte ommekeer in zijn gedrag – en nu al helemaal, nu aan al zijn eisen was voldaan. Ze liep naar voren en draaide zich om om het gordijn dicht te trekken. Daarbij ving ze een glimp op van de kaper. Hij stond de tas met geld aan zijn zij te binden. Het vliegtuig had het einde van de taxibaan bereikt en reed de startbaan op, met steeds hogere snelheid als voorbereiding op het opstijgen. Het was kwart voor acht ’s avonds.

De man die zich Dan Cooper noemde had de zak met geld rond zijn middenrif gebonden. Toen die eenmaal zat, liep hij naar een van de bagagevakken, het vak boven stoel 12C – het vak dat de bejaarde passagier had geopend. Hij trok wat stukken handbagage naar buiten en smeed die achteloos weg tot hij bij een gehavende bruine aktetas kwam. Die haalde hij met grote zorg tevoorschijn en legde hem op zijn eigen plek. Vervolgens maakte hij meer vakken open en trok her en der bagage weg – tassen, handtassen, jassen en paraplu's – die hij door de cabine gooide. Het onweer was toegenomen en ze vlogen door enige turbulentie; het toestel smakte af en toe op en neer zodat er nog meer bagage uit de geopende vakken viel.

Cooper stapte over de rommel heen, gespte snel en efficiënt een rugparachute om, gevolgd door een zitparachute en een reserve. Hij liep naar de achterste trap, raadpleegde de kaart met instructies die hij van Schaffner had gekregen, ontgrendelde het luik zodat de wind brullend naar binnen blies, en klapte de trap omlaag, de duisternis in.

In de cockpit schrokken de piloten van de plotselinge drukverandering. Copiloot Rataczak greep de microfoon van de intercom. 'Kunt u me horen?' riep hij. 'Alles in orde daar?'

'Alles in orde.'

De kaper reikte achter zich en pakte zijn eigen aktetas – de tas met de nepbom – en smeed die naar buiten, het bulderende donker in. Daarna greep hij een stel willekeurige stukken handbagage en mikte ook die het luik door. Tot slot sneed hij een stel stuurlijnen door van een parachute die hij niet zou gebruiken, pakte de bruine aktetas die hij uit het bagagevak had gehaald en bond die tegenover de tas met geld rond zijn middel. Nu had hij veel weg van het Michelinmannetje: de parachutes voor en achter, het geld aan de ene kant en de aktetas aan de andere. Het zag er misschien lachwekkend uit, maar veilig was het wel.

Toen hij klaar was met deze voorbereidingen, stapte hij behoedzaam de trap af en sprong even later de nacht in. In de cockpit merkte iedereen

dat het vliegtuig even opveerde door het plotseling verminderde gewicht. De gezagvoerder noteerde de tijd: dertien over acht. Maar ze hadden geen idee wat dit betekende. Ze konden onmogelijk zeggen of de kaper nog aan boord was, en dus vlogen ze door naar Reno.

Cooper tuimelde door de loeiende wind. Hij wachtte even tot hij de twee motoren voorbij was; op de Boeing 727-100 zaten die aan de achterzijde. Hij stabiliseerde zijn vrije val, telde zestig seconden af en trok aan de handgreep. Daardoor kwam een luchtanker naar buiten dat op zijn beurt de parachute uit de zak trok. Cooper herkende al deze stappen van de sprong op het gevoel. Zodra de parachute open was oriënteerde hij zich en keek tevreden naar de vage lichtjes van het plaatsje Packwood, zijn referentiepunt. Ze waren moeilijk te onderscheiden door het hevige onweer, maar nog net te zien.

Hij reikte naar de tas met geld, trok de sluiting open en stak zijn hand in de tas. Nu de parachute open was, had hij minder luchtweerstand en kon hij zich makkelijker bewegen. Hij greep een handvol bankbiljetten, rukte die uit de tas en smet ze weg. Daarna begon hij de tas zo snel mogelijk leeg te maken; handenvol geld verdwenen de duisternis in.

Plotseling voelde hij een ruk aan de lijnen. Hij keek op en zag dat een aantal bankbiljetten omhooggewaaid was naar de hoofdchute, waardoor de bolling en daarmee de draagkracht werd onderbroken. Tegelijkertijd voelde hij dat hij nu met dodelijke vaart omlaag schoot.

Hij raakte niet in paniek. Met een geroutineerd gebaar ontdeed hij zich van de hoofdchute door de hendels op de schouderbanden over te halen. Nu bevond hij zich in vrije val. Snel trok hij aan de tweede hendel om met de hand de reserveparachute te activeren. Maar toen die naar buiten vloog en zich openvouwde, beseftte hij dat ook daarmee iets mis was. De chute was weliswaar opengegaan, maar niet helemaal. Misschien was het een kwestie van sabotage, of misschien was hij simpelweg stijf geworden doordat hij te lang opgevouwen had gezeten. Die kans leek hem groter: dat gebeurde wel vaker.

Maar hij zat nu met een groot probleem.

Met een hem onbekend gevoel van paniek tuimelde Cooper door het donker, terwijl de wind vat kreeg op de tas met de rest van het geld. Wat hij ook probeerde, de reserveparachute ging niet goed open. Hij viel dieper en

dieper; de deels verfrommelde reservechute klapperde in de turbulentie en een laatste wolk van bankbiljetten barstte als confetti naar buiten, de nacht in, terwijl de spartelende gestalte als een baksteen naar het bos aan de grond viel. Even later was hij niet meer te ontwaren in de huilende storm.

Nu

De Agusta Westland 109 Grand schoot naar het noordwesten; de krachtige schoepen gonsden en ze vlogen zo laag dat de landings-sloffen bijna het azuurblauwe oppervlak van de Atlantische Oceaan leken te raken. Het toestel steeg en vloog over de riffen, eilandjes en baaien voor de kust van Florida.

In de luxueuze cabine van de helikopter zaten drie personen: een man met een spijkerbroek vol scheuren en een geruit overhemd en een jonge vrouw met een witte plooirok en een bloes; ze droeg een donkere zonnebril en op haar schoot lag een grote zonnehoed. De derde aanwezige was een lijkbleke man met een zwart pak van onberispelijke snit, die met een afwezige blik op zijn bijna gebeeldhouwde gelaat uit het raampje zat te kijken. Hoewel de Agusta donkere ruiten had, kregen zijn zilverblauwe ogen een eigenaardige platinakleur door de felle zonneschijn; zijn lichtblonde haar glansde als de vacht van een sneeuwluipaard.

Dit was special agent A.X.L. Pendergast van het Federal Bureau of Investigation. Bij hem in de cabine zaten zijn protegee, Constance Greene, en zijn partner, special agent Armstrong Coldmoon. Ze waren op de terugweg na de geslaagde afronding van een onderzoek op Sanibel Island in Florida, en hoewel er niet veel gezegd werd, hing er een sfeer van opluchting: alle drie hadden ze het gevoel dat ze nu dan eindelijk het gewone leven weer konden oppakken.

Nu steeg de heli sneller en maakte een bocht naar rechts rond de hotels en luxeappartementen van Miami Beach, die daar lagen te glinsteren als een albasten Oz tegen de streep zand met het blauwe water daarachter.

‘Aardig van de piloot om even een rondvlucht te maken,’ zei Coldmoon. ‘Het lijkt wel een attractie in Disneyland.’

‘Daar kan ik niet over meepraten,’ antwoordde Pendergast met zijn melodieuze stem waarin de tonen van New Orleans, boter en honing door-klonken.

‘Ja, als je ervan uitgaat dat dit de bedoeling was,’ zei Constance, terwijl ze haar hand uitstak naar het boek dat uit haar handen was gevallen toen de helikopter zijn bocht inzette: *Clouds without Water* van Aleister Crowley. ‘Turbulent slingeren en stampen zijn vaak de eerste tekenen van problemen bij een helikopter, voordat het toestel door de overbelasting van een vortexring onverbiddelijk in een onbestuurbare afdaling belandt.’

Hierop volgde een moment van stilte, slechts onderbroken door het janken van de motoren.

‘Ik heb er alle vertrouwen in dat we een uitstekende piloot hebben,’ zei Pendergast. ‘Of was dit een voorbeeld van jouw idiosyncratische gevoel voor humor?’

‘Ik zie geen enkele humor in het vooruitzicht dat mijn lijf en leden verbrand en uiteengerukt over een openbaar strand zouden worden verspreid, waar iedereen ze zien kan,’ reageerde de jonge vrouw.

Coldmoon kon haar ogen niet zien achter de Ray-Ban, maar hij wist vrijwel zeker dat ze naar hem zat te kijken om te zien wat voor effect ze sorteerde met haar lugubere opmerking. Niet alleen was hij als de dood voor deze eigenaardige, beeldschone, erudiete en licht gestoorde vrouw – de afgelopen week had ze zowel zijn leven gered als bedreigd hem te vermoorden – maar ze leek er ook onmiskienbaar plezier aan te beleven hem de stuipen op het lijf te jagen. Misschien, hield hij zich voor, was dit een teken van belangstelling. In dat geval bedankte hij voor de eer.

Hij haalde diep adem. Het had geen zin hierover na te denken. In gedachten was hij al duizenden kilometers hiervandaan, op zijn nieuwe post in Denver, ver van die benauwde luchten en verzengende hitte van Florida.

Zijn blik gleed van Constance Greene naar Pendergast. Ook al zo’n eigenaardig type. Hoewel hij net twee onderzoeken vlak na elkaar had afgerond met deze hoger geplaatste agent, was Pendergast als persoon een reden te meer om zo snel mogelijk naar Colorado te willen. Die kerel was dan misschien een legende binnen de FBI en de beste detective sinds Sherlock Holmes, maar hij was ook berucht om het aantal moordonderzoeken waarbij de dader ‘om het leven was gekomen tijdens de arrestatie’, en Coldmoon had met schade en schande geleerd dat Pendergasts partners niet veel meer kans hadden het er levend af te brengen dan de dader.

Terwijl de fonkelend witte stranden van de kust van Florida onder hem door gleden en hij steeds dichterbij het vliegtuig kwam dat hem naar het westen zou brengen, kreeg Coldmoon een gevoel van bevrijding, als na een lange gevangenisstraf. Hij moest bijna glimlachen bij de gedachte aan de ongelovige blikken van zijn neven en nichten in Colorado Springs: zijn benoeming was zo vaak opgeschort dat ze niet meer geloofden dat het er echt van zou komen. Opgefleurd door die gedachte keek hij weer uit het raam. De kustlijn was hier nog even dicht bebouwd als verder in het zuiden, maar de flats waren hier lang niet zo hoog. Hij zag de Interstate 95 langs de kust lopen, de auto's bumper aan bumper. Ook dat was iets wat hij beslist niet zou missen, hoewel hij zich had laten vertellen dat het verkeer de afgelopen paar jaar ook in Denver een gekkenhuis was geworden. Zo vanuit de lucht kon hij zich niet goed oriënteren. De vlucht duurde langer dan hij verwacht had. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Pendergast en Constance even met de hoofden vlak bij elkaar zaten te fluisteren. Vreemd... hoewel hij hier al een hele tijd zat, kende hij Miami niet echt goed. Toch had hij durven zweren dat de luchthaven ten westen van de stad lag, niet ten noorden. En al helemaal niet zo ver naar het noorden. Het was al een tijdje geleden dat ze Miami, of wat hij voor Miami had gehouden, gepasseerd waren.

Hij leunde achterover in zijn leren stoel. Waren ze op weg naar een luchtmachtbasis of een helipad van de FBI? Hun baas, onderdirecteur Walter Pickett, had hem tenslotte nog geen vliegticket voor Denver gegeven. Misschien zouden ze hem op een vliegtuig van de overheid of een straaljager zetten – dat was wel het minste dat ze konden doen na al die ellende die hij voor de FBI had doorstaan. Maar die kans leek hem klein: nu bekend was dat Pickett heel binnenkort promotie zou maken en naar Washington zou vertrekken, had hij het waarschijnlijk te druk met koffers pakken om nog over dit soort dingen te denken.

‘Hé, Pendergast,’ zei hij.

Pendergast keek op.

‘Ik dacht dat we op weg waren naar Miami International.’

‘Daar was ik wel van uitgegaan.’

‘Wat is er dan aan de hand?’ Hij keek weer uit het raampje. ‘Zo te zien zitten we een heel eind van Miami af.’

‘Inderdaad. Het lijkt wel of we de luchthaven al voorbij zijn.’

Bij die woorden kreeg Coldmoon een onaangenaam prikkelend gevoel – een soort déjà vu, maar dan veel akeliger – in een afgelegen deel van zijn brein. ‘Voorbij? Weet je zeker dat we niet terugkomen om te landen?’

‘Als we werkelijk op weg waren naar Miami, lijkt me dat we momenteel niet boven Palm Beach zouden zitten.’

‘Palm Beach? Wat is dat nou?’ Coldmoon keek omlaag. Ze vlogen boven een zoveelste smal eiland, overdekt met villa’s; de schaduw van de heli streek net over een wel heel grote en kitscherige pseudo-Moorse constructie.

Verbaasd en verward leunde hij weer achterover. ‘Wat is hier gaande?’ vroeg hij.

‘Ik moet bekennen dat ik geen flauw idee heb,’ zei Pendergast.

‘Misschien moet je de piloot vragen,’ zei Constance zonder op te kijken van haar boek.

Met enige achterdocht keek Coldmoon naar het tweetal. Moest dit soms een grap betekenen? Maar nee – zijn onderbuikgevoel, waarop hij altijd vertrouwde, zei hem dat zij evenzeer in het duister tastten als hijzelf.

‘Goed idee,’ zei Coldmoon. Hij maakte zijn riemen los, stond op en liep van de passagierscabine naar de cockpit. De twee piloten hadden, met hun hoofdtelefoons, kaki uniformen en bruine haar volgens voorschrift op identieke lengte afgeschoren, tweelingbroers kunnen zijn.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij de gezagvoerder op de rechterstoel, die met de stuurknuppel tussen zijn knieën zat. ‘We worden geacht naar Miami te vliegen.’

‘Dat plan is veranderd,’ zei de piloot.

‘Hoezo, veranderd?’

‘Net na het opstijgen hebben we nieuwe orders gekregen. We moeten door naar Savannah.’

‘Savannah?’ echode Coldmoon. ‘In Georgia, bedoel je? Dat moet een vergissing zijn.’

‘Geen vergissing mogelijk,’ zei de piloot. ‘De order kwam van onderdirecteur Pickett zelf.’

Pickett. Wel allemachtig. Op de drempel van de cockpit dacht Coldmoon terug aan het laatste gesprek dat hij met zijn baas had gehad vlak voordat ze opstegen. ... *want ik heb net gehoord over een hoogst eigenaardig voorval gisteravond, ten noorden van Savannah.*... Pickett had dus gewacht tot ze in

de lucht zaten en had de vlucht daarna van koers laten veranderen.

Wat een valse, achterbakse, ondankbare... Nou, Coldmoon had zich al laten overhalen tot een tweede onderzoek met Pendergast en diens onorthodoxe methoden, maar dat zou beslist niet nog een keer gebeuren.

‘Rechtsomkeert maken,’ blafte hij.

‘Sorry, agent Coldmoon,’ antwoordde de piloot. ‘Dat gaat niet.’

‘Wat heb je in je oren zitten? Stront? Rechtsomkeert, zeg ik. We gaan naar Miami.’

‘Met alle respect, agent Coldmoon, wij hebben onze orders,’ zei de tweede piloot. ‘En laten die nu net niet overeenkomen met de uwe. We zijn op weg naar Savannah.’ Hij nam zijn hand van de knuppel en ritste zijn dunne windjack net zo ver open dat de kolf van een pistool in een nylon schouderholster zichtbaar werd.

‘Agent Coldmoon?’ Dat was Pendergast; zijn stem leek van heel ver weg te komen. ‘Agent Coldmoon?’

Coldmoon draaide zich als gestoken om, even wankelend door de bewegingen van de helikopter. ‘Wat?’

‘Het lijkt me duidelijk dat we niets kunnen veranderen aan deze onverwachte ontwikkeling.’

‘Heb je het dan gehoord?’ fulmineerde Coldmoon. ‘We gaan naar Savannah. Naar Savannah, god betere het, terwijl ik intussen op weg zou moeten zijn naar...’

‘Inderdaad, dat heb ik gehoord,’ zei Pendergast. ‘Er moet op zijn minst wel iets hoogst ongebruikelijks aan de hand zijn. Anders had Pickett ons niet zomaar ontvoerd.’

‘Ja. Hij krijgt promotie en nu wordt hij een nog grotere klootzak. Wat moeten we hier in godsnaam aan doen?’

‘Gezien de omstandigheden niets, lijkt me. Zitten en van het uitzicht genieten.’

Maar Coldmoon was niet van plan het daarbij te laten. ‘Dit is bullshit! Ik heb grote zin om...’

‘Agent Coldmoon?’

Dat was Constance. Ze had zijn naam uitgesproken met haar gebruikelijke diepe stem met dat eigenaardige accent, maar zonder nadruk.

Coldmoon viel stil. Dat mens was in staat tot de meest ongelooflijke uitspraken of daden.

Maar ditmaal beperkte ze zich tot een milde blik. ‘Misschien kalmeert u bij de gedachte hoe paradoxaal de hele situatie is.’

‘Hoe bedoel je?’ informeerde Coldmoon boos.

‘Ik bedoel, hoe vaak komt het nu helemaal voor dat een FBI-agent ontvoerd wordt door zijn eigen mensen? Bent u niet benieuwd waarom?’

En met die woorden pakte ze haar boek op en ging verder met lezen.